

CARSTVO
TVOJE

- roman -

BOBAN TRIFUNOVIĆ

Otvorena knjiga

Beograd, 2025.

Svaka sličnost sa stvarnim događajima,
mestima i osobama slučajna je i proizvod je
piščeve mašte.

*Nasušnom bolu i
neutoljivoj gladi.*

„Od tela do umetničkog dela, od umetničkog dela do Ideja, postoji čitav uspon koji se mora savladati pomoću biča.“

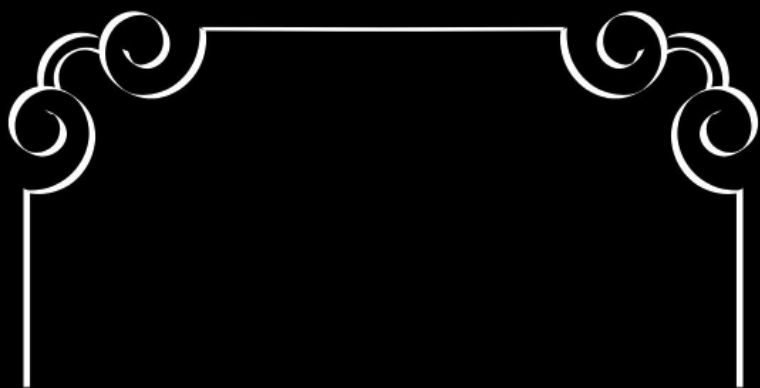
ŽIL DELEZ

„... nema tog uzbuđenja koje bi bilo jače od bola; u osećaje bola možemo se pouzdati, oni ne varaju kao osećaji koje budi naslada.“

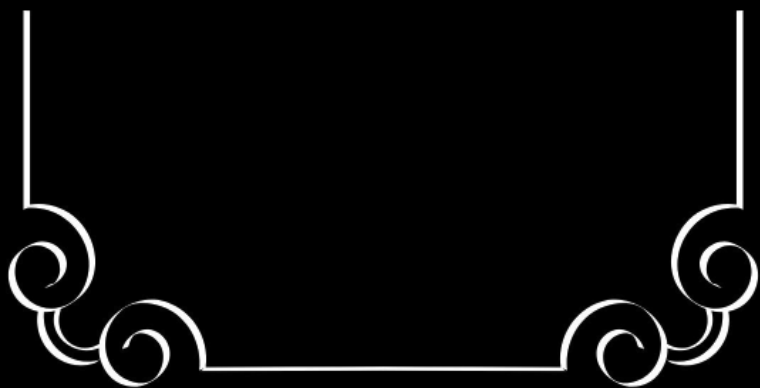
DONATJEN ALFONS FRANSOA, MARKIZ DE SAD

„Jer on zadaje rane, i zavija; on udara, i ruke njegove isceljuju.“

KNJIGA O JOVU, 5:18

I

1

U ranu zoru razgrnuo sam zavesu i seo pored prozora. U glavi mi je grmelo, ali umesto da se pitam kad će užasna glavobolja minuti, grickao sam zanoktice i pitao se kad će početi da prilaze školi. Ni juče ni prekjuče tome nisam posvetio naročitu pažnju – prosto sam poglednuo napolje i produžio ka radnom stolu. No, tog jutra mi se nije dalo ni da počnem da pišem. Kad god bi se ispostavilo da me nešto iščekuje, pre šest ili sedam s večeri ne bih bio ni za šta, te bih u vrelu iz kojeg sam inače crpeo reči pronašao tek vihor prašine. Premda povodom toga ništa nisam mogao da preduzmem, prekorevao sam se i svako malo poglédao na sat.

Prošlo je sedam, a još nikog na vidiku ni sa jedne strane ulice. Moram da priznam da i nisam bio bogzna koliko raspoložen da ih posmatram kako preko rastopljenih sveća pale nove, kako kraj manje-više svežih buketa polažu svežije cveće, niti kako vrhovima prstiju prelaze preko crno-belih fotografija učiteljice i osmoro učenika. Ipak sam na to pristao jer sam mislio da će mi prizor potresenih ljudi pomo-

ći da kako-tako ostanem pri osećanju s kojim sam počeo da pišem novi roman. Ruku na srce, podsticajem za takvo osećanje mogao sam da se osvežim i drugde – na primer, mogao sam da pričekam i njime se te večeri prejedem na Didijevoj zabavi.

Potreba se nije dala prigušiti, te sam skrštenih ruku sedeo i motrio, čas levo, čas desno, sve dok se naizgled niotkuda nije stvorio starac. Teglio je saksiju za koju bi se reklo da teži više od njega, te je preraslu monsteru položio uza zid pored pozamašnog medveda od pliša. Prekrstio se, pipnuo konce o kojima su medvedu do juče visile oči, pa uzmakao pred sredovečnom ženom sa upaljenom svećom. Potom je prišla žena sa decom ne mnogo starijom od one sa fotografija, za njom gospodin iz automobila parkiranog posred ulice, a zatim... njih petoro, desetero, njih ko zna koliko. Niska crnih perli u kojoj se ogleda srce Beograda. Prišli su i za one zauzete ali iskrene u želji da dođu – i za one kojima to ni na pamet nije palo, za one koji su najpre pomislili: „Ćuti! Dobro je da nisu naša deca.“ U plamičak sveće sabili su i žal i jed, a ja začuđenost jer toga u meni nije bilo.

Posmatrao sam ih pred „Miljkovićem“ čitav sat, dva sata, dva i po, sve dok se pred zgradom nije zaustavio kombi provladinog tabloida. Mislim da bih i bez dolaska novinara od toga digao ruke, no oni su me podstakli da prelomim. I pored toga što inspiracije nisam imao, seo sam